

Выходитъ по Львову що Середы
и Суботы (кромъ рускихъ святъ) о
4-5 годинъ по полудни.

Редакція и администрація підъ
ч. 15 плацъ Маріїнській.

Експедиція для мѣщанськихъ пред-
приємствъ уряджена изъ друкарні
Т. Шевченка (улица Криви Ч. 2 на
1-ймъ поверхі).

Всі листи, посылки и рекламиація
залишать переслати підъ адресою:
редакція и администрація „Дѣло“
ч. 15 плацъ Маріїнській.

**Съ днемъ 1 (13) жовтня розпочало-
ся четверте чвертьрочче, тожъ про-
симо о скоре надсланнѣ предплаты
и виробнаннѣ всѣхъ залегостей.**

**Голосъ зъ краю
о теперъшнѣмъ становищи Русиновъ.**

Зъ півніоної Галичини.

Німецький поетъ Шильєръ увидівши
свой народъ политично слабимъ, сказавъ
многоважній слова: „Безаку епоху зро-
дило столѣття, но ся велика хвіла зна-
ходить слабий рбдъ“. Нарадъ німецькій
тожъ півніантъ, виневій до ісчезненія себе,
прійшовъ до самопозанання тає, що нині
откриєше значну ролю підъ концертъ євро-
пейськихъ народівъ, и організовує сильно
изъ цѣлі удержання своєї давної власти
надъ славянськими народами.

Така епоха появилася нині для ав-
стрійськихъ Славянъ; на основѣ консти-
туційної свободы здвигаются Чехи и до-
ходять до своїхъ народнихъ правъ; съ
Словенцями начинає вже правительство
такожъ числитися; Поляки стремлять до
вітруного политичного становища; все
користують азъ конституції съ енергією,
внутріалостю и отлагою, а лише у од-
ныхъ Русиновъ представлена образъ а-
нархії и внутрінної партійної неагоды.

Деній часъ не можна було жерела
сего взого открыти, бо народній ре-
представити не удержують аванси съ наро-
домъ, щобъ о его потребахъ и рокахъ
увинати, и до предпринятія ісчезнільнихъ
средствъ съ нимъ поронуться, лише
все основується на тайнѣ; истинного прово-
дирства народного не ма, бо хотій ні-
мецькій днівники въ рбдніхъ договорахъ
Німцівъ съ рускими проводними людьми
все вспоминають, то однакъ цѣлій
народъ о тихъже ничего не знає; товари-
ство политичне „Рада Руска“ не заявляє
никого жити и вікон дѣяльності, а
до того ще людій дѣяльнихъ не при-
пускає наїти до висказання свого мінія
и бтъ дѣяльності цѣлкомъ отсуствує; и
то жъ изъ юности докладуемо о причинѣ
зъ одної львівської газеты, а то, що Ру-

сины „опасались отвітственности за пло-
хій послѣдствій отъ дразненія всемогу-
щихъ централістовъ“.

Дуже сумній настали часы! А если
сего рода міній въ краю въ бльшомъ
числѣ знаходилися, тогды має бтъ при-
чину, токъ за тижне нещастье уважати!

Дакуємо, однакъ дуже за тає о-
тврте заявленіе, бо рускому народопи
очи отворилися, бтъ теперъ вже знає, якъ
дѣла стоять; органъ рускій намъ заявивъ,
що самъ свои для приходобання централі-
стамъ отдали судьбу руского народа чу-
жому елементови, и то тому, котрый
величався такъ: „Комужъ мають Поляки
тоже надзвичайно добре свое становище въ
Австрії завдичити? Може министерству
Таффого? Всі, що въ Краковѣ съ такою
вдачністю и съ такимъ уваниемъ под-
несено, есть дѣломъ німецкої вірнокон-
ституційної партії. Не графъ Таффе, але
Bürgerministerium основало народну пози-
цію Поляківъ въ Австрії, а министер-
ство Аверсперга скріпило ві“. (Nepe
freie Presse въ 8. вересня 1880 ч. 5754).

Можнабы такій надзвичайний фено-
менъ приспести внутріннімъ взглядамъ,
понеже появляються ніправдѣ такій час-
ми и у іншихъ народівъ яко вінницѣ
въ природѣ конституційного житя въ-
чальнюю, а однакъ хотій у политично-
вітруніхъ народівъ въ поодинокихъ міні-
яхъ заходить неагодності, то все при-
пытахъ дотычачихъ частіи въ загальному
добре народа не въможъ одигъ мужъ безъ
ржницѣ міній оперти на власній силѣ
солидарно на вінѣ виступають. — А у
насъ ісъ дѣса? — Цѣлкомъ противно.
У насъ перепахає боязнь: „не дразнити
централістовъ“, хотій бы народъ підъ
моральнімъ и матеріальнімъ гнетомъ
стогнавъ; у насъ голосяє жалѣ на се
угнетеніе народа, а тѣ самі, що такъ
голосно о тѣмъ розправлють, провадять
его въ прощать; у насъ нарѣкається на
несолідарность, а другимъ бокомъ тую
солідарность простотою и інквизитор-
скими орудіями розрывається; у насъ не
уживається всякихъ средстій ужиткованії

въ автономії, але представленає єї стра-
хонудомъ для народа; у насъ виводяється
изгlostий піній о внутріннімъ розстрою,
а тымчасомъ той розстрѣблі черезъ теро-
ризмъ, слухаючи едино голосу інімецкої
Сирени, скріпнити пам'їрія; у насъ дѣ-
ся на кождомъ кроцѣ подобно, якъ Шекспіръ
каже: „Der Mensch allein, unkundig
desein, was sich stets ihm zeigt, er spielt
so tolle Streiche vom hohen Himmel, dass
Engel weinen“.

Отже то тає розрывається у насъ
сила народа, котра яко немочна лиши
трудъ Спана сповиня, и жадно поли-
тичної програми розширити не есть въ
можности. Не дивота отже, що безпро-
грамистъ, безактністъ, неконсеквенцій
и розстрѣблі у насъ розжилися, а народъ
помимо „опасності о плохій послѣдствії“
лучши долї (бо все есть гбршне угнете-
ній) не дланять и его незавиднімъ імен-
емъ: політично-недозрѣлого и неспособ-
ного до образованія народа (kulturaufhig)
намарковано.

Жадень народъ не має тає много
вогодить, якъ народъ рускій; жадна
справа не має тає численныхъ трудно-
стей поборювати, якъ справа руска; въ
світі урядового и дипломатичного ста-
гаються нашъ народъ вимазати; нещасне
сполучене обстоятельство, тягне насъ къ
погибелі, а чужі намъ непріязній еле-
менты стараються нашій жизненій соки
для себе висосати.

Чи довго будемъ єсть въ такій по-
зиції комічну ролю передъ сінгомъ о-
бразованімъ грati? — Нині, коли вже
знаємо причину нашого гнета, то вѣдай
часть есть вже разъ туло ролю покинуті,
и до серіозного труда: сотворенія силы
народної по примѣру іншихъ народівъ
взятия; части, що єсті есті устути мѣстце
органичнімъ трудамъ около під-
двигненія нашого народа; и країна пора,
постаратися, щобъ всі Русини бтъ ро-
жницѣ міній становили одну силну
фалангу противъ всякихъ вражихъ на-
насъ ударити.

И такъ, коли цѣлу нашу державу

Предплата на „Дѣло“ стоитъ:
на цѣлій рокъ . . . 8 зл.
на півъ року . . . 4 зл.
на четверть року . . . 2 зл.

Предплату належить переслати
франко (найлучше поштовымъ пере-
казомъ) до: Адміністрації часопису „Дѣло“.

Оголошенія приймаються по цѣлі
6 кр. а. в. отъ одної строчки печатної.

Рекламація неопечатаній вольна
дѣла порта.

Рукописи не звертаються толькъ на
попереднє застереженіе.

Поодиноке число стоитъ 10 кр. а. в.

Дѣло

новий духъ часу обоймак, коли всі Слав-
ини въ Австрії въ оборонѣ своєї на-
родності и церкви передъ цѣлымъ світомъ
свій праворъ розвинули, мають лиши
Славине-Русини, одинокі вирѣкнати
племень и правъ своїхъ, и за чужу на-
родності боротися? — Перестаньмо на-
діятися на чужу, и якъ єсть досвідченні
знамъ, дія наше все проблематичну по-
мощь, а занѣмъ світоти нашу силу, и
що мы Славинами и Русинами будися
всімо и будемъ.

Коли буде у насъ сила и венойльний
трудъ, може єще рускій народъ свое по-
літичне жити уратувати, — інакше
пропадимъ!

Галицьке товариство господарске.

III.

(Виклади науки лѣсництва и рбдництва изъ
університетахъ. Зміна календаря. Внесеніе
п. Теоф. Меркуровича взглодомъ правъ про-
ниції.)

На тоймъ самбѣль заєдано загаль-
ного збору галицького товариства госпо-
дарського, на котрому розбираючи
справу секвестраторобъ податковыхъ, були
підношенній и ухвалюваній многій іншій
внесеніи чи то єль ініціативи головного
комітету товариства господарського, чи то
єль ініціативи поодинокихъ отвдьблів по-
вітowychъ. Въ імени комітету висту-
пивъ яко референтъ п. Генрікъ Стшел-
ецькій, директоръ львівської школы
лѣсництво, съ внесеньемъ: „загальний
зборъ уповажній комітетъ починити от-
вітній кроки, щобъ изъ університетахъ
викладано въ загальнихъ начеркахъ на-
уку лѣсництва и рбдництва“. П. Стшел-
ецькій поширивъ свое внесеніе тымъ нагла-
домъ, що наука лѣсництва конче потрібна
для правниківъ, котрій въ практицѣ ма-
ють важній пытання дотычачій лѣсництва
рѣшити, а і понятія о нихъ не мають.
Внесеніе повыше вѣстало зборомъ при-
нятіе. Хотій противъ самого внесенія п.
Стшелецького не ма потреби виступати,

Іконостасъ зъ Скита-Манявскаго въ Богородчанахъ-мѣстѣ.

Зъ Богородчанського Піддібра.

Въ поемѣ „Скитъ Манявський“ бл. п.
Антоній Могильницького, находимо оте
врекрасне мѣстце:

Межи мурами маже въ серединѣ,
Где базилий нині розложитої ломъ,
Стоять прекрасній — вижу го якъ нині —
За даликъ кедровыхъ срѣтъ Божій домъ!
Не мѣтъ то языки, и не мої сила
Всю оновити нехелтіоту,
Що тога церкви красного мѣстла,
Що за богатство много було ту:
Престолъ, иконы, кръзъсть, райські врата
Въ баштахъ барахъ, золотъ важкихъ.
Істинно! гдѣднія Вишній парада!
Око и душу тягли въ собі вѣхъ!
Свѣчники, книги, пушки и пативи
Золотомъ, срѣбромъ, гейбами облѣніемъ.
За приштало срѣтъмъ облазій стѣни
Міята въ тѣни Херувима кръзъ!
На кождіе скитъ шокомъ шати!
Прекрасній цѣлти вишкіан въ нихъ!
Могильи сгораютъ, наїти падуть, стояти!
Такъ золоты музъ здобивъ густо шахъ!“...

Зъ тогого, ского часу славного мона-
стыря „Скиту“, где громадилися богаті
жертвъ Богомольцькага народомъ складаній,
входить, якъ перенѧть народний голоситъ,
„іконостасъ“ находиться теперъ въ мѣ-
стѣ Богородчанахъ. Ільєвъ Йосипъ П.
Іконостасъ и іншій на Русі Галицькій мона-
стырь, дѣтнину свою указомъ та-
коже славніими часами образованій зна-

мольній святобливій черній розсвячали по
свѣтѣ, рожотилося богаство и добыткъ
монастыря, притихла слава, и не запро-
нається память помъжі рускимъ наро-
домъ Піддібра, що було з минулого ліні-
лися поодинокій забыткі той старини и-
сторичной и мѣсттіїстіїї гдекуда еще по
церквяхъ нашого Богородчанського Під-
дібра. Однимъ єль візантійськихъ, цінній-
шихъ историчныхъ забытківъ въ того
„Скиту Манявскаго“ монастыря, есть без-
перечно „іконостасъ“ знаходиться въ

перківъ мѣста Богородчань.

Перенѧть подає, що мѣстце мѣста
Богородчань купили той іконостасъ за
60 зол. польскихъ бтъ настоятельства мона-
стыря въ Скитѣ. Памятникъ то старинній,
историчній, памятникъ въ XVII вѣкѣ, цін-
ній, гарної, артистичної, тає рѣзьбар-
скої ізь и малиркої роботи въ визан-
тійському стилі. Живописаніе образії
цілого іконостаса, попередніюнанії
стонцами ізкусно вирѣзьбленими въ ви-
ноградніе листи и гравди, показує робо-
ту аманентного артиста, котрый глубоко
перенѧтий духомъ и чувствомъ богочес-
тії, дає докази розуміння нашого гре-
ческо-руського обряда, захованій старинній
обычай и естетичний висує, а наїти
саме символичне значеніе, — и таємъ у-
твориць дѣло класичної цінності, на
котрѣ познайшими часами образованій зна-

токи и компетентній мужъ, котрый отда-
ються студіямъ історичніхъ памятниківъ,
звернули свою увагу. Ми не ошибнемося,
коми пригодно скажемо, що іконостасъ
той мѣгбы смѣло назъти и архікатедраль-
ний митрополічній храмъ нині єще
свою величнотою украсити! Еще въ р.
1877 въ „Р. Сіонѣ“ (Ч. 17 стр. 540) була
вспомінка за сей замѣчаній достойній
іконостасъ, но бтъ того часу никто не
порушивъ бльше того важного пытання.

Ненадійно дні 24 вересня 1880, п.
гр. Вол. Дѣдушицькій, консерваторъ пам-
ятниківъ, перевіддаючи черезъ Богород-
чанській памятникъ до Дори съ вѣтнімъ француз-
кимъ кореспондентомъ п. Тиссомъ (Tissot),
вступивъ до церкви въ Богородчанахъ,
и звернувъ увагу на старинній той пам-
ятникъ въ XVII столітї. Повертаючи
зъ Дори въ друге османію гр. Дѣду-
шицькій вразъ съ п. Тиссомъ іконостасъ, а
чудується красотъ рѣзьбарства и живопи-
сії, приобщавши понерти прошенніе
мѣстцевого приходника на дѣло отре-
старіюючи памятника. При той слу-
чайноти

такъ икъ университетъ тымъ лучше отпогѣдае своему призначению, чимъ больше мae катедръ для рбжныхъ галузъ науки. — однакожъ дорога, якою ишескодателъ дѣйшовъ до своего винесенія, адесть памъ не надѣялъ искрою, бо не вѣдакъ имъ правою, щобъ катедра лѣсництва була конечна именно для правилинъ, для того ѹо они икъ практицѣ нерѣзь мають дѣло съ справами дотычущими лѣсництва. На тое годится замѣти, ѹо правники мають дѣло съ изѣржвиродейшими справами, можна сказать съ искими моклиными справами, а колибы прѣшло творити катедры для всѣхъ изѣдомостей, потрѣбныхъ правниковъ икъ практицѣ при урядованіи, то правники мусѣлибы такъ само икъ лѣсництва, учиться будовництва, механики, горальництва и т. д., а тоге предѣль отъ правниковъ вымогати годѣ. Въ случаихъ некомпетентности правника осудити ику спрашу икъ становиша неправничаго, приходить ему икъ помочь изѣрнаго компетентнаго знатоки. Для того, хотиши мы икъ основѣ не по требуемъ противиться виснованію катедры лѣсництва и рбльництва на университете, однакожъ не можемъ погодиться съ тымъ поглядомъ, ѹо тая катедра була изложена толькожъ погляду на правниковъ. Въ такои катедры икъ богато большій мѣрѣ моглибы користати богословы, будучи рѣльники и господарѣ сельскіи.

Перейдѣмъ до дальніхъ винесеній. Отдѣль саноцкій предложилъ 3 слѣдующіи винесенія, а именно: 1) Зѣниа отношеніе службѣ фольварочной до дѣдича и заостреніе кары противъ ишѣржброни службѣ. 2) Зѣниа календаря а именно, ѹо свята обоихъ обрядовъ обходились въ тыхъ самыхъ днѣхъ року, и 3) ѹо чтобы торги отбувались одного и того самого днѣа въ всѣхъ мѣсточкахъ. Всѣ тіи винесенія передають зборъ комитетовъ, который має надѣя ними вистановити. Що до первого винесенія а именно „заостреніе кары противъ ишѣржброни (piesborzej) службѣ „folwarcznej“, то тутъ ишѣржда моють шило икъ мѣшкъ польско-шляхтскій не присмирѣній жаль за „давніми добрыми часами“, коли то кару за „исѣборгости“ вымѣрять самъ дѣдичъ съ мандаторомъ изъ сѣлцѣ... Побачимъ, ѹо центральныи выдѣль учинить съ тымъ винесеніемъ евангелію. Не менѣе цѣкала рѣчь, ѹо бѣзъ зробить съ другимъ винесеніемъ, жадающимъ зѣниа календаря, а именно получени святыи икъ одинъ днѣа. Пытаніе зѣниа календаря не першій се разъ подносится Поляками, иибы то въ интересѣ народа. Цѣли, для якихъ Поляки домагаются зѣниа календаря, суть рбжий, а зависятъ отъ того, кто въ Польшѣ подноситъ голосъ за зѣниою календаря. Коли зѣниа календаря икъ користь Григоріанскаго домагаются польскии ультрамонтаны ико окрема киста, то они мають на душѣ латинизацію Русиній, коли такои зѣниа календаря домагаються польскаи праца, то они мають на душѣ полонізацію Русиній а коли то зѣниа домагаются инои шляхта-дѣдичъ ико окрема киста, то они мають тое на душѣ, ѹо выскажають синоцкій выдѣль товариства господарскаго, а именно: они хотять, ѹо рускій музникъ икъ свое свято выходитъ съ шлагомъ на ихъ поле, словомъ, ѹо мати рбжники.

Рѣчь ясна отже, ѹо Поляки, коли домагаются зѣниа календаря або радише покасована святыи рускіхъ, не рѣбать то ѹо любви и прихильности для народа, але для своеи класи, самолюбии користи. Музники же таикъ рускаго икъ и латинскаго обряда существование днѣхъ календарей ни болить, ни саэрбитъ, бо для музника остаточно все одно, ѹо бѣзъ святыи одинъ днѣа въ сѣмъ тыздни чи изъ другій тыздни. Але дѣдичеви не все одно, бо въ латинскому святыи, коли у музника рускаго будный днѣа, бѣзъ и его комисаръ и окономъ єдуть рано до коцѣла, по обѣдѣ въ гостину а надѣя рбжники нема панськаго онца. И тутъ то все тонекъ другого винесенія синоцкого господарскаго выдѣлу. Але прѣѣхъ, ѹо дѣйствио икъ спраедливой погляда премо-

влиибы за полученьемъ святыи, то пытають, ѹо рускій святыи малибы пожертвовати икъ користь латинскіхъ, чи противно? Здоровый разумъ каже, ѹо изъ рускому святыи, где цѣла село греческого обряда а одинъ дѣдичъ латинскаго обряда, тамъ повиненъ дѣдичъ-латинникъ пожертвовать свой календарь а радише спи сята икъ користь рускіхъ святыи. А поине икъ цѣлой вѣхѣдной Галичинѣ есть (съ маленькими вынѣтиями) такъ отношеніе обряда межи дѣдичемъ а селинами, значитъ, отже въ цѣлой вѣхѣдной Галичинѣ святыи латинскій винесеній бути пожертвований въ користь святыи рускіхъ. Тешеръ же, ѹо мусите ввернути еще увагу на то, ѹо скаже нардѣ, ико вертва необразованіа, забобона, консервативна, на скасованіе его святыи, которъ бѣзъ вѣхѣдъ обходить, которъ иерозулечно винесаніи съ его реалітнімъ свѣтоглядомъ, съ его винчайми и обычайми? То рѣчь пенина, ѹо нардѣ не такъ холоднокровно поддастися зѣниа календари, ико холоднокровно синоцкій либералы аредаговали свое винесеніе до загального збору товариства господарскаго. Коли бы, привустѣмъ, нардѣ бути привнесованій закономъ свинковати латинскій святыи замѣсть рускіхъ, то нардѣ не вѣно доигрій часъ свинковави оба святыи и ничего не робивибы такъ икъ польскій икъ и рускій. Тогда тіи самі плахтичнѣ синоцкій малиби нове винесеніе до товариства господарскаго и домагаються нового подѣлу календари. Зъ него отже выходить, ѹо коли плахта польска такъ конче бажає сполученіе святыи, иехай на вѣхѣдной Руси прїаме и обходить святыи рускій, которъ обходить рускій нардѣ. Вирочимъ то спраша такъ ясна, ѹо шкода оной днѣе бесѣды тратити.

Не поминемъ еще однои справы не малоини, котору подиѣтъ ѹо свои инициативи п. Теофиль Меруновичъ и предложилъ зборови господарскому икъ винесеніе. Онь виѣсъ: „Загальний зборъ по ручить комитетови, ѹо на подстани дослѣдѣть винесеніе властиви винесенія поглядомъ пытаніи: въ якой способѣ по винесеніи бути зѣниа експланатація права пропинаційного черезъ плахтитель, ѹо бы бѣзъ причиненія имъ стратъ грошевихъ бгнити коршмамъ погубній вильгуль на рѣльничу людностъ.“ Винесеніе тонѣтъ до комитету. Право пропинаціи то безшеречно тицкій болить на тѣлѣ нашого народа. Кто хоче познати основно природу и погубну силу сего болика, того отсылаємо до знаменитои книжки Василія И. подѣль ваг.: „Що настъ кошту винесенії?“ П. Теоф. Меруновичъ вже не разъ подносинъ при рбжныхъ случайністяхъ всяки справы икъ користь нашого народа, однакожъ голосъ его заштайно прогомонювалъ никакъ не выслушаній. Причина совсѣмъ природна. Не можна жадати отъ судіи справедливого вироку изъ справѣ, икъ которѣ самъ судія найбльше интересованъ.

ДОПІСЬ.

Зъ надѣя Буга. (Ика має бути участи сельского народа въ нашихъ руско-кардомъ тортесахъ?) Не поїдите, икъ то петерпельно мы выглядаемъ того днѣа, коли пойдѣ нашу стріху має занитати руска газета. Зъ бтти бо мы донѣдѣуемся о жити нардомъ въ великихъ сторонахъ нашей Руси, о дѣяльности нашихъ товариствъ, которѣ зближаються до себе, обмѣнюються гадзіями, ѹо тымъ успіїнѣше переходити свои жизненій программы. Мы зачучаємо, икъ по всій формѣ занитаюти рбжгородій комитеты, подкомитеты; изъ сѣлъ старшихъ. Русиній ветуваною молоді, академики, ѹо бажають такожъ свое жити и свою организацію силу. А ѹо найважнѣйше, у всѣхъ, одигъ покликі: У внутріи праца надѣя добромъ нардомъ, а на вѣтѣ зѣниаестованіе передъ свѣтомъ, ѹо Русини то нардѣ, съ которыми треба числитися. Тоже таки свѣти, вѣщуючи намъ

лучшу будучибѣсть, ровбуджують въ чоловѣкѣ охоту до жити — и бодай на хвилю роаганють (иже наше Нечуй въ свой чудовій поїздѣ „Кайданова сема“) то народне горе бѣзъ голоду и холоду, горе бѣзъ дужого и богатого, горе бѣзъ всякої напасті.

Тоже икъ весь таі комитеты, такъ само и новозавданій для обходу 160-лѣтніхъ роконій вступленія на престоль цѣсаря Іоанна II витаемо радо и широ; только — не прогибаються — просимо, ѹо бѣзъ вѣтъ торжествѣ, котре пай-блѣше нардѣ дотыкає, и нардѣ має уѣдати и то уѣдати активній не пасивній. Всїкъ такъ историчній манифестаціи безъ вспоміду народу не мають для насть кромѣ хвилевого блеску и шуму ніякого треналого и дальше снагаючого резултату. — Вернемо до недавно отбувшогося прѣѣзу нашого цѣсаря до Львова, котрою Русини ажъ въ двохъ мѣстцахъ витали по руски, т. в. широ, а наѣти икъ на ихъ силы, оказаю. — Только, ѹо не лишь поодиноки люді, але самі рускій газеты поднесли той сумній обильній, ѹо помѣжъ Русинами въ „Народномъ Домѣ“ и въ церкви св. Юра не было са-мыхъ правдивыхъ представителій того руского музика, хлѣборода, ѹо умѣа дѣлиться съ нами посѣдѣною своюю працею, на котрою треба мати взглядъ при всякої акції, коли она має бути дѣйствио всенародно. — Можетъ совсѣмъ не было на той часъ рускіхъ музиковъ во Львовѣ? Нѣ, було ихъ повно и всюда, а „straž obywateleksa“ мала, не мало кло-поту съ „chłopstwem“, котре на силу пхалося до цѣсарскаго поїзду, ѹо своему Монархovi вручити „суплику“. Ты „хлопы“ послушній вазывови своего Владимира и комитету руского прибули то пѣхотою то же лѣвницю до Львова въ всѣхъ стоярнѣ „Руси“, и смѣло можна було ихъ числити не на сотки а на тисячѣ. Комитетъ призначивъ бути виправдѣ для нихъ „гдеякі числа“ (комнаты) икъ забу-данію духовнои семинарії [въ которыхъ на днѣвѣ скористали кто іншій, а не седине] а позабувъ, ѹо нашимъ музикомъ таїмъ мѣстѣ въ Львовѣ, и на таикъ часъ, треба опѣкувати таикъ, икбы малою дитинкою*. Треба було постара-тися о виниженіе цѣнъ на же лѣвницяхъ**), а на добрцахъ во Львовѣ установити (на нардѣ польскихъ комитетовъ) комитетъ кватерунковий***), або по крайній мѣрѣ означити икесь видне мѣстце збору для селинъ, гдѣбы заоказаньемъ легитимації (така легитимація могла бути винесена черезъ мѣстцевои священника, посѣдѣча-юча, ѹо оказатель достойній такои опѣки), могли одержати информаціи поглядомъ, помѣщена и прокормленіи на часъ свого побыту во Львовѣ. Не будобы тоничо таикъ такъ утижливого, бо вимоги нашихъ селинъ суть дуже малі: пцниць передъ музеями въ семинарії духовнои (не говорю о самихъ музеяхъ, бо спріямъ красна погода) бути бы ихъ вѣхѣ помѣстити, а найпростѣйша юшка (зупа), замовлено въ семинарской кухні, була бы имъ уважиша спожити и стравлене того кашалка сухого хлѣба, икай кождый мужикъ, пускаючи въ трохъ дальшу дорогу, засмотрюся.

Але перейдѣмъ до моральни стороны такои дѣяльности руского комитету. Ты Бойки, Гуцулы, Подолики, Покутине,

* На почастие оправданіе лѣвовскихъ Русиній въ закиду Ви. Дописователя мусимъ оказати то, ѹо прѣѣзъ Цѣсаря до Львова припавъ въ таі пору (наказані), коли мало силъ рускіхъ було во Львовѣ, и то власне такихъ силъ (академікі), котрѣ були набогнити до такої чинності, ако власне Ви. Дописователъ подносять. Русини же, котрѣ були пойдѣ таикъ часъ во Львовѣ, мали много занятія при рбжныхъ институціяхъ рускіхъ. (Пр. Ред.)

**) Русини робили отновѣдній кроки икъ тымъ взглядѣ, але безъ успѣху. (Пр. Ред.)

***) Комитетъ кватерунковий ясно винеси разпоряджати по малыи фондами, — а зъ тѣхъ було ихъ добуті? Не штука було Полікамъ установити комитетъ кватерунковий на публичній фонды! (Пр. Ред.)

Лемки и пр. — ѹо не бачилися таі роду (и вмінно въ себе висмѣхаются) булии случайністю познати однѣ друзії, розійтати про свою жѣсткій вѣтній, порозумѣтии въ рбжныхъ жизненіяхъ, пытаніяхъ и застановити надѣя тою нуждою, котра винити наши народъ и край. То були мити и гъ народній, якого бы насть були познанідували наші противники а котрый бы винишови бути отвимо. Львовій винити якого щирого Русина, котрій бы занишови бути отвимо. Не такъ то тижно було во Львовій винити якого щирого Русина, котрій бы занишови бути зв организованиемъ такого народного „інчича“, котрій бы предводилъ бути нарадамъ тогожи, списави народну нужду и кризи о вѣдѣ до цѣсаря. То постараніи о вѣдѣ до цѣсаря, до церкви св. Юра, до Народного Дому, до сеймового будынку и т. д. Интереса винихъ нашихъ мужиковъ, синиска, лихва, побирање соли) — тоже такою кольективною петицію мозина було познати изданию нашого народа большій патніскъ; а въ другої сторони укоронити ихъ бѣзъ таї черни писаріївъ, котрѣ винимовали бѣзъ хлопбѣ посѣдѣній крейцаря. Тымъ людямъ треба було показати „Народний Домъ“, церкви св. Юра, булынокъ сеймового (и скажи, ѹо то за его гроші), и все, ѹо було поднесло его чоловѣчу гдѣстѣ, его народне самочуття, его патріотизмъ. Той нардѣ збраный въ одну таку громаду бубни винимовавъ тымъ strażak-амъ въ Зарваницѣ, котрї поштуркуючи его кратиць: „czezgo tu lisisz taki obdarty!“ Самъ Цѣсарь видиши таке бруталнѣ поступованіе, казави, повозови ставати и бѣти въ ласкано „суплики“. Чому ж бѣ не пропущено того народа до „Народного Дому“ або до церкви св. Юра въ часъ цѣсарскаго тамже побыту? Чому отказано мѣстціи въ „Народному Дому“ депутатік Глининській?

Вирочимъ всѣ товариства польскій прїамои и угощували своихъ членовъ, своихъ одноименниковъ познати таї за-границї, только Русини позабули на братоў своихъ, котрї мусили тутитии во заулахъ и пдѣвніяхъ! Сталося однакож и не дастися заперечити, ѹо тыхъ хлопсікій репрезентантобѣ, того властивого народа, котрого мы походимъ, не було ни въ „Домѣ Народномъ“, ни въ церкви св. Юра, ни на загальному зборѣ товариства им. Качинського. Пытаемся отже, где бути нардѣ рускій?

Бувъ на гостинцѣ, урядженой черезъ польске товариство господареке въ Бауцькому городѣ, где єь панами „Jako rolnicy“ — гошті з гоштвишъ браталиши и ту згоду запивали „старкою“ а закусови пирогами. Тымъ не пытали изъ большій тоалетъ якъ въ „Народномъ Домѣ“, а побочъ князя Сагіти стави себѣ пшантий Иванъ. Бувъ той нардѣ изъ обѣдѣ въ Станиславовѣ — угощуваний черезъ п. Каминського, — але не треба потомъ дивоватися, коли въ часъ выбори, пропаняють Тысъменець мѣщане агентъ „Рускої Рады“, а идуть съ процесію до Станилавона, ѹо бути отданіи п. Каминському мандатъ до думы держави. Бувъ той нардѣ у Краковѣ, куди п. Попіновскій на себѣ хотѣти поміжъ колькадесяти нашихъ селинъ и платити за нихъ помешканьи и еранчукъ.

Въ той способѣ дадутся писанія таї сумній факти, ѹо нардѣ рускій стає по сторонѣ тихъ, котрї намъ винимуютъ и при кождомъ случаю шукави за тымъ „biednym ale poczciwym chłopiem“, и не будемо дивоватися, сми той Струкъ въ „Науцѣ“ заспіває стару пѣсеньку на польскій ладъ:

За „старку и пироги“

Пропали рускій голоси!

Мы тѣшилисѧ свого часу, ѹо томъ, им. М. Качинського має 6000 членовъ, а нынѣ на загальніяхъ зборахъ не бачимо представителій того народа, для котрого просвіщенія товариство винизалося. Въ нашихъ товариствахъ зфигурують народніе селинне ико члены и пдѣвній, але они не приходять на нарады черезъ дѣмлій рокъ, и моральне не беруть уда-

ку из працехъ товариства. Народъ за-
едно диктуетъ на насъ съ недобріемъ,
которъ нимъ въ насъ видно показываетъ
акции, якъ икъ видно обилья при такой
самъ извѣстияхъ и магнатѣахъ, мусимо ико-
нину работу сперти на народъ, бо дѣл-
куры, титулы и ордера есть дѣйстиво не-
робѣ для него, будь бы не станѣ громадно
засѣти наше изъ поизѣбъ слушаю. Намъ
засѣти, что мы съ народомъ а народъ съ
нами, тъмъ часомъ показываетъ изъ практи-
ци, — что не только выборы въ рады дор-
жавной або до сойму намъ не доиниуютъ,
но наѣть выборы до радъ громадскихъ
въ перенажно-рускихъ мѣстахъ (Пере-
мыши, Коломыи), мѣсточкахъ (Тысѧчи-
ца, Войнишѣ) и селахъ выходить изъ
користь нашихъ противниковъ-жидовъ,
которъ потому ико бурмистры и представи-
тели людности изъ чисто-рускихъ оса-
дахъ питаютъ Цѣсаря хлѣбомъ и сѣ-
длю изъ имени мужиковъ-хлѣборобовъ.
То ико дуже сумна ирони и чорна илю-
страція нашихъ народныхъ отношеній
на Руси!

Давы Богъ, щобъ було лѣпше, бо
передъ нами чимъ разъ темиши, — може
бути, що то отъ тони маки осѣнини,
котра на горишъ бѣду и нужду ванопѣда
передиаси, остру виму.

К. В.-е.

ШЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Комитетъ до регуляціи грунтового
податку) переробивъ вже тарифы всѣхъ
краївъ короннихъ краївъ Чехъ, Галичини
и Буковини. Для 27 жовтня предложивъ
центральний референтъ проектъ тарифы га-
лицикъ а комитетъ ухваливъ отрочитъ за-
садиа ажъ до 2 падолиста, щобъ члены
макъ розглянутись въ такъ важной
справѣ. Проектъ галицькихъ тарифы предло-
женій центральній референтомъ мѣстити
позиціи виши отъ тыхъ, якъ ухвали-
ли країва комісія и огремити до подвыво-
шени тарифи повинше ухвалъ комісії кра-
ївъ пересічно на 18%.

(Министръ-президентъ угорскій Тиса)
одержавъ отъ імператора великий крестъ орде-
ну св. Стефана въ знакъ признания заслугъ
для краю и державы.

(Делегація) веде свои роботы въ ко-
місіяхъ. Комісія бюджетова замкнула вже
рахунки въ р. 1878. Въ обрадахъ надъ ог-
лавлінію бюджету войскъ на 1881 ухвалила комісія
одноголосно кредитъ на польщаніе
харчу для войска, откінула 10 голосами
противъ 8 позицію на конѣ для капитанівъ
шкотівъ (то само зробила в делегації угор-
ска), въ вичерпнула 1,375.208 зр., въ жада-
ного підвищенія бюджету войскового, котра
кас заощаднити черезъ польщаніе польськіе
рекрутії. Тоє обиркове бюджету есть
діломъ членівъ палати депутатівъ, котрій
старалася узды въ комісіїхъ съ членами
комісії паки възглядомъ юридичності въ
бюджетѣ войскового. Согорбничий буджетъ
восінній перевищше минувшорічний о 13
мільйонівъ. Члены палати паки възглядали
окроєнія польщанія бюджету на 2 до 2½ міль-
йонівъ. Министръ нови заявивъ, що онъ
може пристати толькъ на позначеніе окроєнія,
найбільше 6—700,000 зр., т. е. на откіно-
ві позиції: на конѣ для капитанівъ 187.147 зр. и на редукцію позиції корпуса
санитарного, кількімъ чиномъ однакожъ не
може дати зменшити позиції на фортифика-
ції Переїмши, Кракова, и полу-
ченного Тиролю. Члены палати паки
пристали на змененіе харчу, члены же
палати паки не могли порозумітися на
веськотъ конференціяхъ рішили дѣлти на
свою руку. И изъ того вільшо окроєніе буд-
жету на півтора мільйона зр.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Росія. (Процесъ политії.) Въ
падолистѣ с. р. отбудова въ Петербурзѣ
процесъ въ агенції на царя изъ земноводъ
лібрії. Процесъ то буде дуже великихъ
розвѣдівъ. Доси вже надъ 280 обжалованіхъ,
заміненіяхъ въ петро-шевченкій крѣ-
пості. Суддю призначено надъ 400.
Однакожъ обжалованіхъ винагъ такожъ о-
буть и въ іншихъ инграпічніихъ спра-
вахъ. До такихъ мають належать студен-
ти, учити и Жуковскій, котрій коли-
сь вирабляли піаніни для підмінованія
жебінніхъ урядовихъ; дільше

студентъ медицини Княтковскій, котрій
для якої високо поставленої особи при-
способивъ отругу, а въ конці дѣлніхъ:
Фигнеръ и Семенова, котрій зъ пору-
чня революційного комітету виконали за-
судъ смерті изъ піаністахъ, зрадившихъ
справу революції. Яко головний обжало-
ваний фигнеръ убійникъ харківського гу-
бернатора, піяза Крапоткіна, Гольтен-
бергъ, жіль въ Чернігові. Хотай, якъ
пинутъ, мають бути докази на тое, що
Крапоткін убивъ Гольтенберга, однакожъ
діяльність его зъ глубокої тайни не у-
зелося прокураторія вислідити. Гольтен-
бергъ удержує, що онъ не бравъ піаніко
участи въ убійстві Крапоткіна, що бувъ
підъ той часъ називаній въ Харкові не бувъ,
на що предкладає називати доказами. Тає спра-
ва єще більше стає запутаною та таї
 причини, що іншій чоловікъ, такожъ убій-
ство Крапоткіна підозрійний, котрій зазвавъ
такожъ Гольтенбергою и до сего Гольтен-
берга бувъ подібний, повиненъ передъ
кількома місяцями въ петропавловській крѣ-
пості. Тому то поївшишому Гольтенбер-
гові посвятивъ революційний листокъ „На-
родна Воля“ посмертну загадку, где гово-
рится о великихъ заслугахъ покійного для
справи революції и предстає яко
яко одного зъ головнихъ двигательівъ рево-
люційного руху. Слѣдство судове до сего ве-
личеного процесу мало открыти много
тайни революційнихъ; и такъ стверджено,
якъ пишуть газеты, межъ іншимъ таї
фактъ, що за агентство на князя Крапоткі-
на виклатити революційний комітетъ 20
тисячъ рублівъ заливати а 80 тисячъ на
городи въ порекахъ до парискихъ банкі-
рівъ. — Другій меншихъ розмѣрівъ про-
цесъ політичний отбудовъ недавно въ Хар-
кові. Обжалованіхъ було 13 лицъ, а осо-
бенну увагу звертає на себе обжалованій
старій же чоловікъ, доцентъ харківського
университету Сыценко, котрого синъ
бувъ такожъ обжалованій въ тѣмъ самѣті
процесъ. Судъ воєнний засудивъ трехъ об-
жалованіхъ на Сибірь, чотирохъ на кіль-
какімъ візницю, а прочихъ, межъ іншимъ
такожъ Сыценка-батька увільнивъ. Сыценка-
сына засудили на 2 роки и 8 місяцівъ
каторжнихъ роботъ.

(Демонстрація студентівъ петербур-
ского университета.) Якъ доносять St.-Ре-
терв. Herold, послідніми часами зайшли
межъ студентами петербурзкого университета
непорядки. Студенти дамагуються імен-
но поступаніемъ ихъ становища соціального
и соціальністії російської, жадають сво-
боды завізуванія товариствъ академічнихъ,
спомоговихъ, читальни и т. д. Коли петер-
бурзкі студенти довѣдливі, що московські
студенти подали въ тѣмъ дісі петицію до
министра просвѣти Сабурова, почали зби-
ратися на наради, на которыхъ висказували
енергично свою жаданія. Власти школи
вимішались въ дѣлі, узнали збори студентівъ
протицизацийними и уживали всіхъ
средствъ, щобъ молодіжъ успокоїти. Рек-
торъ Бекетовъ зважавъ студентівъ, начинъ
ихъ остерегати передъ злими наслідствами
ихъ поступаній и заявивъ виразно, що онъ
не може допустити, щобъ студенти
висыпали петицію або депутатію до мини-
стра просвѣти, бо тое не годиться съ уста-
вомъ університетскимъ. Ректоръ обѣцавъ,
що університетска зверхність постарається о
відверненіе університетської читальни. На
другій день деканы подінокихъ факультетівъ
заповізли студентівъ и рівно остерега-
гали ихъ передъ всіхъ самовільними по-
ступаніями. Студенти однакожъ захопувались
на зборахъ дуже бурливо, ба навіть знева-
жали ректора.

Туреччина. Дульцино все ще не
передавъ Чорногорцамъ. Порта подає за
причину провалокъ въ одній стороні само-
вільно поступаніемъ Ризи баша а въ другій
стороні інтриги російські въ Чорногорѣ.
Однакожъ Порта вищучо приймає
відати Дульцино Чорногорцамъ и въ той
членъ вислали Дервиша башу ст регу-
лярнимъ войскомъ до Скодару. Дервишъ
баша має мисію залагодити непорозуміння,
викликаній Ризою башою и перевести від-
даль Дульцино Чорногорцамъ а світською
виступити енергично съ оружіємъ противъ
Альбанцівъ на случай вхіді опору. Кініасе
Zig, надає, що справа Дульцино вже
небавомъ скончилася.

Греція. (Новий президентъ міні-
стерства Комунауроса) дложиль въ палатѣ
депутатівъ ехрове свою політичну про-
граму. Найважійшою точкою програми
нового міністерства єть заявленіе, що
Греція сама постарається переве-
сти поставови борзинського кон-
гресу, познаній Греції лишио границу.
Уоруженіе буде вестися дільше на ве-
ликі склади. Чинна армія безъ резервівъ ма-
єти до 80,000 людей. Після греческій зъ
Риму, Софія и Букарешту зостали покликані
до Агена. — Такъ звучить телеграма
зъ голови Греції до інденськихъ газетъ
зъ дні 29 жовтня. Шо Греція оказують ве-
ликі, горахову охоту до вбиви съ Турци-
єю, осму не можна дивуватися, коли зна-

жито, якъ довго и якъ рішучо пріобѣ-
жалъ Европа іоній границї Греції и тимъ
чиномъ розбуджувала въ греческій народѣ
надії на нові здобутки, на розширеніе дер-
жави. Однакожъ то Греція зъ тої причини
коштовъ понесла, яку значну пожичку за-
тягнула она изъ мобілізацію — а теперъ
Европа опускає її и вдає на ласку Турції.
Австрія, Німеччина, Россія і павѣть Англія
кажуть Греції задоволити тимъ, що єй
благовізувати дати Порта, а коли таї і
совсѣмъничого не дасть, то і тоді держави
європейської не обстануть за Грецією.
Але зъ другої сторони Греція учінить не-
розважливі кроки, коли не маючи союзника
порвє до війни съ Туреччиною, котра
также не па суходолі та на морі єсть
сильнішою отъ неї. Гдяжкі газети и, пр.
Neue gr. Presse вѣрять въ тое, що угрози
короля Георгія и міністра президента Ко-
мундуруса не сказани на вѣтеръ, що Греція
виповість війну Турції, другій зновъ газе-
ти и, пр. Kölnische Zeitung не вѣрять въ
тоге, виражуючись, що король греческий по-
зволивъ шаблею при недавній троновій
промовѣ, але на бренкотѣ шабль із палатѣ
депутатівъхъ и скончиться. Якъ іменно по-
ступити Греції доси єдино її підѣржати
а мы толькъ зъ обвізку нашого конститу-
ємъ висинній настрої греческого правитель-
ства въ теперійшій хвили.

Ізмеччина. (Отвореніе пруского сой-
му.) Для 28 жовтня зостань відкритий прус-
кій соймъ тронової рѣчю, котру въ імені
цѣсаря сказавъ прускій вице-президентъ
міністерства гр. Отто Штольбергъ. По
візчайною привѣтъ и подації за вірності
и сердечне приятие цѣсаря въ Кольонії при-
поясненію катедри перейшовъ гр. Штоль-
бергъ до стану фінансового держави и
сконстатованій, що стань фінансовий по-
лучшався і з'єсть надія, що съ часомъ буде
привернена робівната буджетова межа до
ходами въ розходами держави. Буджетъ на
р. 1881 виказує надважку 14 мільйонівъ
марокъ зъ податківъ державнихъ, котра та
надважка дозволяє обніжити близосередні
податки въ Пруссахъ. Дальше сконстатованій
міністеръ, що перебудь приватнихъ жіль-
зниць на власність і зарядь краю показався
користній такъ для держави якъ и для
обороту торговельного. Черезъ тую реформу
правительство прішло до фондівъ, за котрі
буде въ стану побудовати нову дорогу же-
лезній въ ріжкіхъ сторонахъ краю і въ
далекихъ околицяхъ открыти нові жерела
добробыту. На конець заповідає транс-
портъ зъ відомостівъ державнихъ, котра та
надважка дозволяє обніжити близосередні
податки въ вільшої країні. Дальше сконстатованій
міністеръ, що перебудь приватнихъ жіль-
зниць на власність і зарядь краю показався
користній такъ для держави якъ и для
 обороту торговельного. Черезъ тую реформу
правительство прішло до фондівъ, за котрі
буде въ стану побудовати нову дорогу же-
лезній въ ріжкіхъ сторонахъ краю і въ
далекихъ околицяхъ открыти нові жерела
добробыту. На конець заповідає транс-
портъ зъ відомостівъ державнихъ, котра та
надважка дозволяє обніжити близосередні
податки въ вільшої країні.

Ізмеччина. (Отвореніе пруского сой-
му.) Для 28 жовтня зостань відкритий прус-
кій соймъ тронової рѣчю, котру въ імені
цѣсаря сказавъ прускій вице-президентъ
міністерства гр. Отто Штольбергъ. По
візчайною привѣтъ и подації за вірності
и сердечне приятие цѣсаря въ Кольонії при-
поясненію катедри перейшовъ гр. Штоль-
бергъ до стану фінансового держави и
сконстатованій, що стань фінансовий по-
лучшався і з'єсть надія, що съ часомъ буде
привернена робівната буджетova межа до
ходами въ розходами держави. Буджетъ
нар. 1881 виказує надважку 14 мільйонівъ
марокъ зъ податківъ державнихъ, котра та
надважка дозволяє обніжити близосередні
податки въ Пруссахъ. Дальше сконстатованій
міністеръ, що перебудь приватнихъ жіль-
зниць на власність і зарядь краю показався
користній такъ для держави якъ и для
 обороту торговельного. Черезъ тую реформу
правительство прішло до фондівъ, за котрі
буде въ стану побудовати нову дорогу же-
лезній въ ріжкіхъ сторонахъ краю і въ
далекихъ околицяхъ открыти нові жерела
добробыту. На конець заповідає транс-
портъ зъ відомостівъ державнихъ, котра та
надважка дозволяє обніжити близосередні
податки въ вільшої країні.

Подобный банкетъ якъ въ Лароші надъ
Іонію отбудовъ такожъ въ мѣстѣ Арль, въ
Провансії. Участники того банкету устро-
или походъ черезъ мѣсто съ блою хору-
гвою съ написомъ: „Богъ и король“.

(Гарібалдомъ) наслідкуванія таїдна
прибути въ родину до Парижа, где заме-
шили въ звітного комініста Рошфора. Въ
Парижі не обійтися безъ оваций для Гарі-
балдія зъ стороною коміністівъ.</

чев, Василь Долматинський донесъ та Рогозу, Іларій Гашеновській, Влад. Дорожинській пар. та Волчине, Степан Хомицький, доказъ та Даниїл і ін. Енкард Фалькера начальникъ міста Родзю, Симеон Коренкій та Крунека, Григорій Піцака та Балача, Гавріїлъ Волницький начальникъ громади Волчине, Ізія Мудрий та Олеско Захорецький.

— **Зъ Мостоў великихъ** доносять намъ всесу вѣдомѣсть, що тамошній и доокрестъ Русини рѣшили вже заселити къ Мостахъ великихъ філію „Просвѣти“. Стараються они по залагодженю гденихъ формальностей (нельзя заложеніе головного вѣду) до укладу статутъ-такъ, щоби заселаніе філії вже найскоріше стало сконченнимъ дѣломъ.

— **Зъ Яса-** пишуть намъ: Для 30 жовтня о. р. бѣдливство поспѣло прислуго Альфреду Карпинському, директорові гімназії вищому. Небошікъ, характеръ правиль, худа честна погано жить жовніръ за батьківщину на побосиці, бо сбдає занята урядового, сбдає конференції. Смерть нагада, несподівана перервала его тиху, трудолюбиву жизнь. Поступованиемъ познайомъ таєту, широкуземлістю ужий небошікъ сдѣли себѣ серія колготъ и молодоженъ, тому цірий жаль товаришить ему у замку могилу, шире спбічутъ для бѣдної землі и численної родини. Похорони бѣдливъ при члененії зважу народа и священства таєтъ лат. якъ и руского. Ве небошікъ ажъ до смерти оставає вірнимъ своїй першій. Всичка ему память!

— **Зъ Коломыѣ.** Руско-народний театръ п. Т. Романовича дістъ изъ Коломыї дістъ 7 з. позаду поспѣло представлене, єзъ ко- трого доходъ призначений на фондъ для закупки огорода, где поставленій буде „Домъ Народный“ въ Коломыї. Представления будуть: Угноїцѣ, хмельограма въ 5 вѣтвяхъ, муз. М. Вербицкого и Цезарь Іоаннъ П., оперета въ 1 актѣ. — Надіється, що всі Русини почують до обовіязку патріотичної жертволовістю концертія таки благородне замѣрено коломыїскіхъ Русинівъ въ імені литературно-драматичного товариства.

— **Зъ Городна коло Львова** доносять намъ: Задітній природознавець, дръ Но- вицький виускавъ сегодня, 25 и. с. жовтня до нашої рѣки Верещиці нарибець карія, угора и лосось. Велика плата не дозволила, щоби той случай вѣтвовий при члененії забрано въ народъ, и таєтъ толькъ крізь кру- жокъ духовенства, сйтакомъ интегренціи и селянъ присутствованій короткому викла- дени дра Но-вицького: „О пожиточности на- рибення нашихъ рѣкъ“. Поділу таєтъ това- ристу якъ и въ Навицькому за его трудъ можали въ короткій проміжокъ въ імені ру- ского мѣщанства рускій священикъ по ру- ски. Дръ Н. просить потімъ руского сви- щеника, щоби ему передавать народну пожиточноту рибъ та Верещиці и Золотої Лінії. Съ подобнимъ прошеніемъ звертаються такожъ до іншихъ Русинівъ.

— **(А. Г.) Зъ підъ Львова.** (О перевес- скій конкурентніїхъ вѣтвяхъ.) Въ „Дѣлѣ“ була вже разъ згадка о надіїности и недо- статності уставъ конкурентніїхъ. Хо- тѣтъ таєтъ и отповідали въ засадѣ призначению покитею церковныхъ, то ихъ утважлене перенесене въ житъ чинитъ їхъ недостаточними. Удержаніе церкви и парохіальнихъ будинківъ таєтъ на парохіахъ въ $\frac{1}{4}$ частій а на колаторахъ въ $\frac{1}{4}$ частій. Наші парохіи въ канцелярії вислати въ 100—150 чесель а сть и таки, где не въ більше якъ 80 чесель грунто- виць. Где жъ таєтъ громады суть въ стаї церкви и будинки приходівъ въ ладъ у- держати? Еще въ більшій мѣрѣ вінноится

той до приходівъ близькихъ Львова, где зарядило вже пять обласъ. Доси убито 7 вовківъ.

— Сами дни подорожѣло мясо въ Вѣдні бѣть 4 до 5 кр. па кільо.

— **Ч. 176. Жертви на руси Бурсу въ Тернополі** бѣть початку школиного року до 20 жовтня 1880. I. Грошми: 1) Долмати- за пітомцівъ Бурси виплату 113 зр., 2) Ню хлібъ Бурси зложила Ва. об. и ін. о. I. Васильковській 3 зр., дръ Вол. Лучаковській 3 зр., о. І. Гавацій 3 зр., о. І. Скоморовській 3 зр., о. І. Чубатый 1 зр., о. Ф. Бачин- скій 3 зр., о. І. Валтаровичъ 3 зр., о. В. Загайкевичъ 3 зр., о. Л. Шеховичъ 3 зр., о. Д. Лучаковській 6 зр., о. В. Фортуні 3 зр., о. І. Й. 3 зр., о. М. Павлік 3 зр., о. Ант. Алискевичъ 3 зр. 25 кр., о. Т. Ло- гинській 6 зр., о. А. Радецкій 2 зр., о. А. Барвінській 2 зр., о. А. Чичкевичъ 2 зр., о. Е. Грабовичъ 1 зр., хв. Братство церк. въ Беневі 3 зр., хв. Братство церк. въ Богатківщахъ 3 зр., о. Я. Малишевській 3 зр., о. А. Хрушевській 9 зр., о. С. Навроцькій 1 зр., о. С. Загайко 3 зр., о. Г. Гецієвъ 3 зр. 50 кр. 3) На книжки для пітомцівъ жертвовавъ дръ Е. Гладишовській 5 зр. 4) За театрального представлення даного въ користь всѣхъ 3 бурса припало на руси 24 зр. 25 кр. 5) Чини пійму за фінанси приналежий до Бурси 22 зр. 6) Доброволь- ний вонразовий датки: дръ Е. Гладишовській 2 зр., о. П. Целевиць 50 кр., дръ Вол. Лучаковській збрать 3 зр. (єзъ того 1 зр. на предплату часописи для пітомцівъ), о. Милошевській 1 зр.; для Ватъківщины о. І. Д. Милошевичахъ 1 зр. 30 кр.; для Сіона о. Л. Л. въ Пилиничахъ 2 зр.

Личній додатокъ получили: 1. Веч. о. Іоаннъ Фацевичъ, пар. въ Дунаївці (на дальшій 3 роки.)

Зъ Епархії Перемиської.

Ім'яновікъ: Веч. о. Іоаннъ Яблоновській, сотрунникъ въ Перемиській професоромъ католицкими и методиками при богословському училищі заведено изъ хвітоти. Веч. о. Іоаннъ Гавацій сотрунникъ въ Руді монастирської парохії.

Уедмінськъ бѣть испиту конкурсового пі- лучила: Веч. о. Вікторъ Нероновичъ парохъ Райтаровичъ дек. Мостиского.

Личній додатокъ на три лѣта по 100 зр. получивъ Веч. о. Василій Устіловській, парохъ въ Смерець, дек. Балтигородського.

НЕРЕПІСКА РЕДАКЦІИ.

Черезъ редакцію „Дѣлъ“

1 зр. для Зорії М. М. въ Чернівцяхъ	2 зр. для Іоанна П. П. въ Пилиничахъ
1 зр. для Іоанна П. П. въ Біліміцахъ	1 зр. для Іоанна П. П. въ Біліміцахъ
1 зр. для Іоанна П. П. въ Сіоні	1 зр. для Іоанна П. П. въ Сіоні

1 зр. для Іоанна П. П. въ Сіоні

1. Акції за штуку.
Железъ Кар. Людъ по 200 р. 265—75 273—
Львівъ-Чернівці по 200 р. 162—165—
Банку гал. галін. по 200 р. 251—296—

2. Листи заст. за 100 р.
Общ. кредит. галін. по 5% ав.

— по 4% ав.

— по 5% ав. період.

Банку гал. галін. 6% ав.

Листи док. гал. руст. банку по 6%

3. Листи довжні за 100 р.
Общ. роль. кредит. Гал. въ Буков. 6% зос. въ 15 лѣтъ 92—94—

4. Обліги за 100 р.
Індемізація галін. 5% к. к.

Обліги комуналъ Гал. банку рустак. 6% 100—101—

Позички кр. въ р. 1873 по 6% 100—101 50

5. Лоси мѣста Кракова

Станиславова 19 20 21 50

23 50 25 50

6. Монеты.

Дукатъ голландській 5 53 5 83

цесарській 5 55 5 64

Наполеондоръ 9 30 9 40

Іоаннінгеріаль 9 62 9 72

Рубель російській срібний 1 57 1 71

паперовий 1 17 1 19

100 марокъ імператорськіхъ 57 55 58 30

Серебро 99 50 100 50

Для консументівъ и торговельниковъ

поручає

КАВУ

включно съ цілью и онакованьемъ, франко на кожду поштову станцію австрійско-угорської монархії за попереднімъ призначаньемъ або поспільнотою наліскитості за кильограмъ.

1 з Цейлону найлучша персона зр. 2—

1 з великорізниці Куба 1.90

1 з арабська прайдіва Мокка 1.70

1 з півднічна Індія 1.55

1 з досконала Ріо 1.35

1 з півднічна Португальська 1.70

1 з С. Домініго 1.55

1 з півднічна Санто 1.50

1 з півднічна Гондурас 1.50

1 з пів